

Eén van de tolken gebarentaal in Uganda werkt bij de politie. Hij is vooral politieagent, en gebruikt zijn kennis van gebarentaal en de dovencultuur ook in dat werkveld. Ik ken hem een klein beetje, maar eigenlijk wist ik niet precies hoe hij zijn kunde als tolk toepast in zijn werk binnen de politie. Maar via Whatsapp, ideaal in deze tijd van Corona, vertelt hij me er meer over.

Het begon eerder vandaag, met een foto van een vrouw die bij de politie in Mukono was. De vrouw is doof, daarom is deze tolk-agent erbij geroepen. Via het interne systeem van de politie werd er gezocht naar iemand die gebarentaal kent. Daarop is de agent naar Mukono gegaan. Maar helaas, de vrouw begrijpt geen gebarentaal. Ook geschreven Engels kan ze niet lezen. Wie is deze vrouw? Wat is haar verhaal? Heeft ze een woon- of verblijfplaats? Heeft ze familie? Niemand weet het.

De tolk zoekt de openbaarheid om wellicht toch te kunnen achterhalen wie zij is. Haar foto wordt in verschillende Whatsapp-groepen gedeeld. Helaas, niemand herkent haar. Een andere tolk komt op het idee om andere doven erbij te halen. Vlakbij het politiebureau, onder de mangoboom, is een dove schoenmaker. Daar komen vaak meerdere doven samen. Wellicht levert dat wat op. De agent gaat er naar toe. Afsproken wordt dat de schoenmaker morgen op het bureau komt om te kijken of hij wellicht wel met deze vrouw van communiceren.

Dat deze agent erbij is gehaald om voor deze vrouw te tolken, vind ik bijzonder. Is dat in Uganda zo goed geregeld? Ik chat met hem om dat te vragen. Nee, het blijkt niet zo goed geregeld te zijn. Er is geen speciale aandacht voor gebarentaal of voor mensen met een beperking bij de politie. Deze agent probeert op allerlei manieren hier meer aandacht voor te krijgen. Dat ik hierover wil schrijven op Doof.nl vindt hij dan ook geen probleem. Alle aandacht is welkom.

Binnenkort ben ik een tijdje in Nederland, in verband met de verkiezingen die hier vrij onrustig verlopen. Als ik in maart weer in Uganda ben, ga ik afspreken met deze agent. Interessant om meer te leren over zijn missie om binnen zijn werkgebied meer kennis te verspreiden over doven en gebarentaal, en te zien waarin we elkaar daarin kunnen ondersteunen. Weer een mooie uitdaging!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 40 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl